

En ung mö, en ung man och alla andra

Solen sken och fåglarna kvittrade. Staden stod i blom och människor hälsade glada på varandra, främling eller bekant gjorde ingen skillnad. Vänner fikade ute i vårsolen och lät tiden gå. Alla vackra människor njöt kort sagt av denna dag, som tycktes vara så perfekt den bara kunde bli. En glad ung man gick längs med trottoaren och njöt av värmen.

- För det första är jag inte glad. För det andra njuter jag inte av värmen. Det regnar ju!

Men han gick åtminstone på trottoaren, såsom jag beskrev...

- Du måste ändra fattar du väl, du beskrev inte alls miljön jag är i!

SOM JAG SA... Han gick på trottoaren då det plötsligt stod en vacker ung mö framför honom.

- "Ung mö"? Hon är minst 65...

Mannen, som var en mycket blygsam man gick sakta fram till henne. Han ville tala om hur förbländande hennes skönhet var. Hur hennes elegans och grace hänförde honom och fick hans hjärta att jubla. Han ville fatta hennes hand, föra fingrarna genom hennes hår och bli hennes kära.

- Alltså, jag har gått förbi henne för ett tag sen.

Jaha?! Och hur har du tänkt att jag ska kunna skriva en novell om du inte följer instruktionerna jag ger dig?

Nu går du tillbaka till henne och gör som jag säger!

- Ja, ja...

Kvinnan såg med mjuka ögon upp då hon märkte honom. Hon smålog med fylliga läppar och sade:

- Kan du akta på dig?

Detta rörde honom djup och han älskade henne redan. Han fattade tag i hennes hand och lade den mot sitt bröst. Sedan lutade han sig fram och viskade i hennes öra:

- Jag älskar dig. (Detta är ju töntigt!)

Hon såg på honom och svarade med ljuvlig röst:

- Va? Jag hör inte! Du måste tala högre!

- Jag sa, "jag älskar dig." Svarade mannen.

- Va? Kommenterade hon glädjefyllt.

- JAG SA, "JAG ÄLSKAR DIG!" Viskade mannen återigen rofyllt.

Men så kom bussen och de två förälskade tvingades skiljas åt. De skulle åt olika håll och visste inte om de skulle mötas igen. Han såg med brustet hjärta hur bussen gav sig iväg.

- Faktiskt är jag ganska glad för att hon är borta, du kanske inte såg, men jag fick en väska i huvudet.

Kärring...

Han gick sorgset till den stora bron medan han tänkte på sin förlorade kärlek. Han stod inte ut med livet längre och bestämde sig för att göra lidandet kort.

- Va?! Ska jag ta livet av mig för att hon åkte iväg i en annan buss?! Var finns logiken i det?!

Han klättrade upp på räcket...

- Aldrig!

Han såg ner i det oroliga vattnet...

- Hörru, det är för grunt! Jag kommer ju dö på riktigt!

Han tog ett djupt andetag, och tog det avgörande steget.

- Så fan heller!

Det skummade vattnet kom allt närmare...

- Men ge dig! Släpp mig, jag ramlar nästan i!

Han log i fallet, nu var hans lidande slut...

- AAAARGH!

Just då han slog i vattenytan kom hans älskade mö. Hon pekade på honom och ropade hjälplöst efter:

~~- Där är han herr polis! Han som kränkte mig vid bussen!~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren JellyJelly med Poeter.se id #22487 innehar upphovsrätten